

Het Nonnetje

Colofon

ISBN: 978 90 8954 278 6
1e druk 2011
© 2011 Wiep-Fenna de Jong

Exemplaren zijn te bestellen via de boekhandel
of rechtstreeks bij de uitgeverij:
Uitgeverij Elikser B.V.
Ossekop 4
8911 LE Leeuwarden
Postbus 2532
8901 AA Leeuwarden
Telefoon: 058-2894857
www.elikser.nl

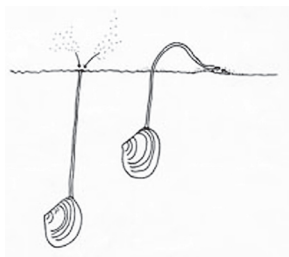
Foto auteur: Paul van Goor
Vormgeving omslag en binnenwerk: Evelien Veenstra

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaand schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

Het Nonnetje

Een verborgen liefde

*Nonnetje
tussen kleppen
diep verscholen
deint zacht vlees
in zilte stromen*

Frits Charbon

Wiep-Fenna de Jong

Maud

Op de Maudmanier, zoals Marco altijd zegt, manoeuvreer ik mijn knalrode Mini tussen de pilaren van de oprit door. Eerst scherp naar rechts, om daarna mijn auto recht op de oprit te parkeren. Met Marco's Volvo lukt dat niet zo goed; ik heb al eens één van die verdomde zuilen geschampt. Spiegel aan gort en schade aan het achterportier.

Marco was *not amused*.

Met in iedere hand een overvolle boodschappentas probeer ik de sleutel in het slot van de voordeur te wurmen. Helaas. Toch maar een tas neerzetten. Met mijn heup duw ik tegen de deur, terwijl ik de sleutel in het slot omdraai. Niet vergeten om tegen Marco te zeggen dat de voordeur klemt, bedenk ik voor de zoveelste keer.

In de hal staan overal schoenen, laarzen en schooltassen van de kinderen geparkeerd. Zo te zien zijn er twee van de drie thuis. Roos, onze oudste van bijna vijftien, heeft de onhebbelijke gewoonte om alles midden in de gang neer te gooien, want als ze thuiskomt moet ze altijd heel nodig naar het toilet.

'Ga dan nog op school', roep ik meermaals tegen haar wanneer ze weer eens haar fiets tegen het hek gooit en het huis binnenstormt. 'Neehee, dan hoeft ik nog niet, het komt pas wanneer ik bijna thuis ben', antwoordt ze, met haar jeans half op haar knieën.

'Mam, waar zijn mijn hockeyschoenen? Ik kan ze nergens vinden.' Stijn staat boven aan de trap.

'Dag Stijn. Heb je een leuke dag gehad? Zoek zelf maar. Ik heb ze niet aangehad. Misschien in de bijkeuken?' Mijn jongste zoon is niet blij met dit antwoord, maar daar kan ik niet mee zitten.

Het was een lange dag. Mijn mentorschap van een extreem drukke havo-4-klas begint me nu al op te breken, ter-

wijl we nog maar net de kerstvakantie achter de rug hebben. Ik heb nog nooit zo'n intensieve klas gehad. Regelmatig vliegen de boeken en soms zelfs een stoel door het klaslokaal. Met sommige leerlingen is geen land te bezeilen, hoe hard ik het ook probeer. Ik kan goed met pubers opschieten en het werk in de klas als docent vind ik heerlijk. Maar met drie opgroeiende kinderen thuis is het wellicht ook wel veel om nog een mentoraat erbij te hebben. Volgend jaar maar even niet, want ik ben doodop en het zwaarste gedeelte van het jaar moet nog komen.

Ik zet de boodschappentassen in de keuken. Straks maar uitpakken. Eerst een kop thee.

Terwijl ik de kraan opendraai om de ketel te vullen, hoor ik Stijn de trap afrennen. Als moeder weet je precies welk kind de trap op, of af loopt. Ondanks dat hij voor zijn tien jaar niet heel erg groot is, klinkt Stijn net als een olifant. Zijn stappen dreunen door het huis.

'Gevonden? Waar stonden ze?'

'In mijn kamer. Onder het bed. Had jij ze daar neergezet?' Stijn kijkt me beschuldigend aan.

'Ik niet. Marco misschien?' Wanneer ik over Marco praat, zeg ik nooit papa. Of, zoals sommige moeders zeggen: je vader. Ik háát het wanneer vrouwen dat doen. Er zijn ook vrouwen die over zichzelf in de derde persoon spreken. 'Nee schatje, dat wil mama niet hoor.' *Zum kotzen* vind ik dat.

Voor mij is mijn man Marco. De kinderen noemen hem papa, want het is hun vader. Niet een van onze kinderen noemt Marco bij zijn voornaam, iets waar mijn moeder me altijd voor waarschuwde. 'Straks weten ze niet meer wie hun vader is, wanneer je het altijd over Marco hebt', kon ze nooit nalaten me in te wrijven. 'Je kunt hem toch wel papa noemen wanneer je over hem spreekt?' Ze heeft geen gelijk gekregen. Ze zeggen gewoon papa. Of pap. Soms noemt Roos

hem pappie. Ondanks dat ze nog maar een kop kleiner is dan ik, kruipt ze bij hem op schoot en draait met haar bruine ogen. ‘Pappie, ik hou héél veel van je’, fluistert ze in zijn oor. Uiteraard weet ik hoe laat het is wanneer ze dat zegt. Onze Roos kan haar vader om de vinger winden als geen ander. Vaders en dochters. De band tussen Roos en Marco is altijd heel hecht geweest. Zijn eerstgeborene, zijn pareltje.

Net als bijna alle andere vaders hoopte Marco stiekem op een jongetje toen ik zwanger was van onze eerste. Maar toen het een wolk van een meid bleek te zijn, met bruine kraal-oogjes en donkere piekhaartjes, was Marco verkocht.

‘Ik ben net zo verliefd op mijn dochter als op jou toen we elkaar net leerden kennen’, zei mijn echtgenoot aan onze echtelijke sponde, die voor de gelegenheid op bierkratjes was geplaatst.

‘Bij het Groene Kruis kunnen jullie klossen halen voor de thuisbevalling’, had de verloskundige gezegd, maar dat was ons veel te burgerlijk. Kratjes konden evengoed, vond Marco.

De potige dame die me tijdens de bevalling vooral aanmoedigde om ‘hem een flinke zwieperd te geven’ bij elke wee, stikte secuur mijn zwaar gehavende en uitgescheurde vagina weer aan elkaar.

Mijn man had alleen nog maar oog voor zijn prachtige dochter.

‘Veel plezier, lieverd’, zeg ik tegen mijn jongste zoon en strijk door zijn blonde krullen.

‘Fiets je met Ruben mee naar huis? Straks is het donker.’ Het hockeyveld is aan de andere kant van het dorp en bovendien moeten ze een drukke straat oversteken. Stijn is erg zelfstandig voor zijn leeftijd, maar als moeder word je aan de ene kant wat gemakkelijker met je jongste kind, aan de

andere kant blijf je bezorgd. Wanneer er ambulancesirenes door het dorp gieren, bedenk je in een nanoseconde waar al je kinderen op dat moment uithangen. En zoals altijd is de geruststelling groot wanneer je weet dat je kinderen veilig thuis of op school zijn.

‘Ja mam. Later.’ Hij pakt zijn hockeystick uit de bijkeuken. De achterdeur valt met een klap in het slot.

Niet veel later komt Lucas de keuken binnen. ‘Hoi mam. Hoe was je dag? Wat eten we vanavond?’

‘Hoi Luc. Ik had een prima dag. Hoe was jouw schooldag? Help me zo meteen maar de boodschappen uitpakken. Dan weet je gelijk wat we eten.’

Hij neust in een van de tassen en begint met uitpakken. ‘Mjammie, lekker. Boerenkool. Krijgen we er spekjes bij?’ Luc is een heerlijk aanhankelijk kind, dol op gezelligheid. Ondanks zijn dertien jaar kruipt hij ’s avonds nog graag bij mij op schoot. Op die leeftijd zijn ze het ene moment stoer en puber, het andere moment zijn ze nog kind.

Ik steek de kaarsjes aan, trek de gordijnen dicht en zet met de afstandsbediening de gashaard op behaaglijk warm. Ik loop naar de gang om de middagkrant van de mat te halen. Net op het moment dat ik aan de grote houten keukentafel wil gaan zitten met de krant en een kop thee, piept mijn mobiel in mijn tas.

Hein

Ik loop de hoofdingang van de scholengemeenschap uit naar de parkeerplaats en open het portier van mijn oude donkerrode Volvo. Collega Pieter staat naast me geparkeerd en wenst me een fijn weekend.

‘Ha Hein. Ga je zeilen? Met dit weer?’ Hij wijst op de grote weekendtas die ik net op de achterbank wil zetten.

‘Dit is de mooiste tijd van het jaar op het Wad’, antwoord ik. ‘In de zomer is het tegenwoordig filevaren. Januari is een rustige maand en met de kou valt het wel mee. Daar kun je je wel op kleden. De wind is de komende dagen heel gunstig.’

‘Veel plezier. Jij liever dan ik.’ Pieter is niet zo sportief en dat is duidelijk te zien aan zijn postuur.

‘Jij nog plannen?’ Niet dat het me een centimeter boeit wat Pieter in de weekenden zoal doet, maar hij is een aardige collega. Hij geeft Duits aan vwo- en gymnasiumklassen. Ik ben bijna vijftien jaar aan deze scholengemeenschap verbonden als docent lichamelijke opvoeding en Pieter en ik kennen elkaar al net zo lang. Af en toe bekruipt me het gevoel van sleur, maar deze baan geeft me daarentegen heel veel vrijheid voor mijn grootste passie: zeilen.

‘De gewone dingen. Zaterdag naar voetballen met mijn oudste zoon en zondag naar mijn ouders. Pa wordt zeventig.’

‘Veel plezier. Tot maandag.’ Ik start de Volvo en draai de parkeerplaats af richting snelweg. Eenmaal op de Afsluitdijk gaat mijn hart iets sneller kloppen. De zee en de horizon met het klotsende water van het IJsselmeer geven mij altijd weer dat gevoel van vrijheid dat niet is te omschrijven.

Weinig zeilschepen en bijna geen vissers die hun netten uitzetten. Wanneer het verkeer in Friesland niet te veel te-

genzit, kan ik met een klein uurtje in Harlingen zijn.

Vorig jaar ben ik wat minder uren gaan werken en sindsdien heb ik de vrijdagmiddagen voor mezelf. Wanneer het tij gunstig is, kan ik 's middags nog uitvaren. Hoewel alle Waddeneilanden prachtig zijn en hun eigen specifieke schoonheid hebben, blijft Terschelling favoriet.

In Harlingen heerst een serene rust rond deze tijd van het jaar. Ik parkeer mijn auto en pak mijn tas.

Het is een paar minuten lopen naar de Noorderhaven, waar mijn jacht de *Fortuna* ligt. De wind is west, zwak tot matig. De januarikou bijt in mijn gezicht en ik trek het koordje van mijn jack wat strakker aan. Het is droog, guur weer en dat blijft de komende dagen zo. Grijs wolken hangen boven het Friese havenstadje.

Iedere keer wanneer ik de mast van mijn prachtige *Hanse* zie, maakt mijn hart een klein sprongetje. Het schip is mijn lust en mijn leven. Iedere vrije dag, iedere vakantie ga ik met mijn trots het water op. Het IJsselmeer, de Deense kust of de oversteek naar Engeland met vrienden. Maar het Wad blijft favoriet. De stilte, de grilligheid van de zandplaten, de vogels en de wolken. Het Wad is een schitterend natuurgebied.

Ik trek mijn Helly Hanson-zeilpak aan en vaar op de motor de haven van Harlingen uit. Er zijn bijna geen zeilschepen op het Wad, en ik kan scherp aan de wind varen. Het enige schip wat mij voorbijvaart, is de middagboot naar Terschelling. Binnen een paar uur zie ik de *Brandaris* al aan de einder.

In de jachthaven van Terschelling kan ik in deze tijd van het jaar zonder problemen aanleggen. De bruine vloot is al binnen. Aan boord van de meeste tjalken heerst een uitgelaten stemming. Iemand speelt trekkzak en iedereen aan boord brult uit volle borst mee. Hoogstwaarschijnlijk worden daar de nodige juttersbitters bij gedronken.

Daar in dat kleine café op Terschelling, daar zijn de mensen gelijk en tevree ...

Daar in dat kleine café op Terschelling, daar telt je geld of wie je bent niet meer mee!

Ik steek de straat over en loop het dorpje in. Bij *Het Amsterdamsche Koffijhuis* ziet het er warm en gezellig uit. Het is niet druk, er zitten een paar eilanders aan de bar en aan de stamtafel zit een groepje mannen. Ik groet, ik ken ze vaag. Ook doorgewinterde zeilers. Als ik het goed heb, zeilen ze met een prachtige Lemster aak.

Ritske staat achter de bar. Ritske is ooit aangespoeld op het eiland omdat hij gek is op kitesurfen. Zodra de wind gunstig is moet alles wijken en gaat hij als een speer over de golven. Hij en zijn maten maken spectaculaire sprongen op het Wad voor het Groene strand. Hij doet het goed bij de vrouwen met zijn zongebleeke warrige hardos en gespierde lijf.

‘Hein! Leuk je te zien, gozer. Binnenkort eens een sprongetje wagen?’ Ritske probeert al jaren om mij warm te krijgen voor zijn sport, maar ik begin er niet meer aan.

‘Te oud, jongen. Volgende maand word ik vijfenveertig. Had ik jouw leeftijd, dan wist ik het wel. Kreeg ik ook allemaal van die lekkere wijven achter me aan’, zeg ik. Ritske zal midden twintig zijn en hij is een echte *player*. ‘Mag ik een *Palmpje* van je?’

‘Ondanks dat je hoogbejaard bent, zie jij er goed geconserveerd uit.’ Ritske lacht. Hij gooit routineus een viltje op de bar en zet het goudbruine bier voor mijn neus.

‘Dank, jongen, dank. Maar aan *thrillseeking* doe ik niet meer. Dat laat ik graag aan jullie over.’

‘Vanavond een paar biertjes drinken in *De Groene Weide*? Je weet het, vrijdags is het daar Terschellinger avond. Atijd gezellig. Je kunt met ons meerijden als je wilt.’

‘Ik meld me hier wel als ik zin heb. Wat voor lekkers heb je vanavond te eten? Ik heb trek.’

Ritske pakt de menukaart van de stamtafel en geeft hem aan mij. ‘Vandaag ook erwtensoep’, zegt hij. ‘Huisgemaakt door Auke.’ Auke grijnst naar me door het doorgeefluik van de keuken. ‘Lekker Hein, met worst, spek en roggebrood. Zoals het hoort.’

‘Prima’, zeg ik. ‘Als het door Auke gemaakt is, dan kan mijn dag niet meer stuk.’ Auke is een uitstekende kok en een maatje van Ritske. Samen zijn ze ieder vrij moment aan het kitesurfen.

‘Wil je aan de bar eten of aan tafel?’

‘Ik blijf aan de bar zitten.’ Ik sta op en pak de krant van de stamtafel.

Maud

Het enveloppe op mijn *Nokia* knippert. Zonder te kijken weet ik al dat het Carla is. Carla is mijn beste vriendin. We kennen elkaar uit onze studietijd. Ik woonde met Angela, rechtenstudente, een studiegenootje van me en nog een meisje dat we bijna nooit zagen, in een studentenhuis. Toen Angela naar Amerika ging voor haar stagejaar, nam Carla haar kamer over. Het klikte meteen tussen ons. We hebben samen al heel wat afgelachen. En gehuild. Afgelopen zomer is ze gescheiden van haar man Johan. Hij ruilde haar vorig jaar in voor een jonger en zeker strakker exemplaar, want Carla is nu eenmaal behoorlijk aan de maat. Altijd al geweest. Carla is type Karin Bloemen. Ik ben over het algemeen wat gereserveerd; Carla zegt wat haar voor de mond komt. Zij is de flapuit en de gangmaker, ik ben altijd de bedachtzame. Je kunt wel zeggen dat wij tegenpolen zijn, ook qua uiterlijk. Carla is klein en rond, ik ben vrij lang. En niet zo zwaar. Een baan van dertig uur per week, drie opgroeiende kinderen en een man die bijna nooit thuis is, het zijn uitstekende ingrediënten voor een dun bestaan. Bovendien ben ik ook nog eens verslaafd aan sport en Carla is nou niet bepaald sportief te noemen. Ze haat de sportschool, ik probéér er met mijn drukke schema ook nog een paar maal in de week naartoe te gaan.

Ben je thuis voor een wijntje? XX

Ik twijfel. Ik had me verheugd op een rustige avond, en wanneer ik nu toegeef, dan krijg ik waarschijnlijk weer veel bagger over me heen, want Carla is nog lang niet uitgepraat over “die snol” – want zo noemt ze Johans nieuwe speeltje – en bovendien haat ze Johan intens. Hij heeft haar laten zitten met hun dochter Lotte. Althans, zo voelt zij het. Ze gaat gemakshalve aan het feit voorbij dat Johan wel degelijk

naar Lotte omkijkt. Ik ken geen gescheiden vader die zo met het wel en wee van zijn dochter begaan is als Johan. Lianne, Johans nieuwe vriendin is ook stapelgek op Lotte. Dat steekt enorm. Maar aan de andere kant heb ik ook medelijden met Carla. Dit verdiende ze niet na alles wat zij en Johan hebben doorgemaakt met de aldoor maar niet lukkende zwangerschappen en ontelbare miskramen.

Hoe verschillend we ook zijn, ze is en blijft mijn beste vriendin. Met haar heb ik al zo veel gedeeld in mijn leven. Ze is zelfs bij de bevalling van Lucas geweest. Lotte is een halfjaar ouder dan Lucas. Het was één groot feest toen we allebei zwanger bleken te zijn. Die laatste drie maanden van Carla's zwangerschap zagen we elkaar dagelijks, alle schopjes, krampen en harde buiken uitwisselend. De enige periode dat Carla en ik weinig contact hadden, was toen ik op mijn roze wolk zat tijdens de zwangerschap van Roos. Ook na de geboorte van Roos ontweek ze me, maar dat kon ik heel goed begrijpen. Wanneer je zelf een diepe kinderwens hebt en je beste vriendin loopt te pronken met een dikke buik, dan loop je wel een blokje om wanneer je een bekende kinderwagen de hoek om ziet komen. Maar ook door die periode zijn we heen gekomen. *For richer for poorer, in sickness and in health, for better for worse ...* Het is de Engelse huwelijksbelofte, maar dat geldt zeker ook voor Carla en mij.

Goed. Zie je later xx, sms ik terug.

Carla woont in Haarlem-Zuid, dus ze zal wel even onderweg zijn naar Heemstede rond deze tijd van de dag. Ik pak de rest van de boodschappen uit en haal een fles wijn uit de speciale wijnkoelkast, door Marco aangeschaft. 'Ik hou van wijn die op de juiste temperatuur wordt gereserveerd', zei hij. Ik vond het onzin, maar ik moet nu toegeven dat het toch wel heel erg lekker is. Kamertemperatuur

is bij mij al snel boven de twintig graden want ik ben een koukleum en dan smaakt rode wijn niet echt goed.

Net als ik de glazen uit de kast wil pakken, gaat de bel. Tegelijkertijd hoor ik de deur opengaan. Ze heeft een sleutel van ons huis, en ik eentje van haar kleine knusse woning in Haarlem-Zuid.

Carla moet wel erg toe zijn aan een glaasje, want het is nog geen halfuur geleden dat we hebben ge-sms't.

'Dag schat!', roept ze al in de hal. Ik ben nog bezig met het inruimen van de koelkast en zet de aardappels vast klaar om te schillen. Meteen is het huis gevuld met haar warme persoonlijkheid. Ze gooit haar tas op tafel en legt haar telefoon en sleutels – plebsbestek – volgens Jort Kelder, eraan.

'Zal ik inschenken?'

Die tas op tafel zetten is een rare gewoonte van Carla, maar ik leer het haar niet meer af. Met dezelfde gang dat zij die tas op tafel zet, zet ik hem op de vloer naast het aanrecht.

'Hé, lekker ding', zeg ik en omhels haar. 'Je ziet er veel beter uit dan afgelopen week. Waar is Lotte?'

'Lotte is paardrijden. Ze is met de moeder van Mayke meegereden, dus alle tijd om bij te beppen.' Ze strijkt een weerbarstige blonde krul uit haar gezicht. 'Proost. Tijd niet gezien', zegt ze. Wanneer Carla en ik elkaar een week niet zien, dan lijkt dat een eeuwigheid.

Hein

Het is druk in café *De Groene Weide*. Ondanks de koude januari maand trekt de zingende kroegbaas Hessel ook vanavond weer volle zalen. Ritske en ik gaan aan de bar staan en bestellen een biertje. Hessel zingt dat we vooral terug moeten komen naar Terschelling en het publiek host, danst en zweet.

Terug naar Terschelling ... ook al word ik honderd jaar ...

Aan de andere kant van de bar staan een paar vrouwen. Ze hebben ontzettend veel plezier en gaan helemaal uit hun dak. Vast en zeker getrouwd, of in ieder geval een paar kinderen, maar ze mogen er zijn. Om die vrouwen heen staat een groep mannen. Midden dertig. Ik schat een jaarclub van de een of andere studentenvereniging. Ze drinken *Corona*. Twee van de vrouwen lijken onder de indruk van het studentikoze gebral, eentje staat overduidelijk met Ritske te flirten.

‘Jouw doelgroep. Te oud voor mij’, zegt Ritske en loopt naar een meisje met lang blond haar en een goddelijk lijf. Ze staat te swingen op de dansvloer.

Ik krijg een vette knipoog van de vrouw die aan de bar staat en eerder met Ritske contact zocht. Ze gooit haar halflange, te donker gekleurde haar in de nek. Daarna draait ze zich om en praat bij met haar vriendinnen.

Het duurt een poosje voordat ze de stap naar mij toe waagt.

‘Hoi. Woon je hier?’, vraagt ze. ‘Gaaf eiland. Ik zou hier ook wel willen wonen.’

‘Wil je wat van me drinken?’

‘Graag. Hoe heet dat drankje van het eiland? Een jutters-bitter geloof ik. Lekker.’

Ik bestel bij de barman een jutter en een biertje.

‘Proost’, zegt ze. ‘Hoe heet je? Ik heet Claudia.’

‘Mooie naam. Ik ben Hein.’ Ze geeft me een hand. Een smalle hand met een grote opzichtige ring aan haar middelvinger en een duimring. Ik haat duimringen. Haar hand voelt klam aan.

Ze ruikt naar juttersbitter en een kruidig parfum dat prikkelt in mijn neusgaten. Felblauwe ogen in een bleek gezicht kijken me aan. Haar mascara klontert aan haar wimpers en is een beetje uitgelopen.

‘Ik vroeg of je hier woont.’

‘Nee. Maar ik kom hier wel vaak. Ik zeil graag over het Wad.’

‘Aha. Een zeiler. Zo zie je er ook wel uit met die warige krullen van je’, tettert ze in mijn oor, boven de muziek uit.

Salsamuziek dreunt door de tent en mensen staan op het podium te swingen op Buster Poindexters hit. *Feeling hot, hot, hot ... I'm hot, she's hot, he's hot ...*

Claudia's vriendinnen slepen de overjarige studenten de dansvloer op en gaan los.

Olé olé, olé olé ...

See people rocking ...

‘Kom je dansen?’, vraagt Claudia, maar ik weiger.

‘Je weet, echte mannen dansen niet, straks aan het eind van de avond gaan we slown. Of plakken, zoals de Belgen zeggen. Ga jij maar, dan kan ik naar je kijken.’ Ik zoen haar in haar nek, net onder haar oor.

Claudia heeft een lekkere kont. Ze draagt een strakke spijkerbroek met hoge zwarte laarzen eroverheen. Een zwart glinsterend topje waar een Marlies Dekkers-bh met rode glitterbandjes over haar borsten bovenuit piept en een opvallende tattoo op haar linkerschouder. Ze blijft naar me kijken terwijl ze danst. Haar borsten deinen op en neer in

de opvallende bh over haar cup dubbel D. Ze draait verleidelijk met haar kont tijdens het dansen.

Bezweet komt ze weer naast me staan. Ze kijkt me aan. 'Ik geloof dat ik jou wel grappig vind. Wil je nog een biertje?'

Vrouwen die mannen een biertje aanbieden vind ik meestal wel leuk. Ze hebben vaak iets onafhankelijks, iets brutaals. Zelf bestelt ze nog een jutter. 'Proost', zegt ze en heft haar glas. Ze slaat de jutter in een paar ferme slokken achterover.

'Zijn jullie vriendinnen? Of collega's? Allemaal getrouwd, neem ik aan', vraag ik aan Claudia.

'Onze oudste kinderen zitten bij elkaar in de klas. Groep zeven. Annet is net gescheiden, Cisca en ik zijn beiden getrouwd.' Ze wijst naar haar vriendinnen. 'Eén keer per jaar gaan we een weekend met elkaar iets leuks doen. Maar we weten nu al dat Terschelling een blijvertje wordt. Het is hier super.' Ze lacht. 'Kom, je had me beloofd dat we zouden slowen.' Ze trekt me de dansvloer op en duwt haar lichaam tegen me aan. We bewegen langzaam op *Turn a different corner* van George Michael. Wereldnummer, staat ook op mijn iPod.

Ik leg mijn handen op haar ronde kont en trek de halfverpakte borsten tegen me aan. Claudia slaat haar armen om mijn nek en ik zie vanuit mijn ooghoek dat ze een triomfante blik met haar vriendinnen uitwisselt.

'Rond twee uur gaat hier de kroeg dicht. Ga je straks met me mee? Mijn schip ligt in de haven op West. Ik zou je graag mijn boot en de haven van West-Terschelling willen laten zien', fluister ik in haar oor. 'Het is daar op het moment sprookjesachtig mooi.'

Maud

‘Waar is Marco? Ik dacht dat hij vanmiddag al thuis zou komen.’ Carla neemt een slok van haar wijn.

‘Vertraging. De kist had technische problemen. Ik verwacht dat hij vanavond pas laat thuis is.’

Marco is piloot. Wij ontmoetten elkaar in Groningen. Hij deed zijn opleiding aan de luchtvaartschool in Eelde, ik zat in mijn laatste jaar sociale geografie.

Marco zat met een paar vrienden op een terras, op de Grote Markt. Het was een stralende dag in mei. Carla en ik waren aan het zomerkleren shoppen. Met grote tassen van Mac&Maggie en C&A liepen we langs de terrassen. Carla kende een van die jongens, en groette.

‘Hé dames, stoelen vrij hier. Iets drinken?’ Dat wilden wij wel, als student heb je altijd kastekort, en deze jongens zagen eruit, en deden alsof ze daar totaal geen last van hadden. Ik nam de stoel naast Marco. Toen hij een witte wijn voor me bestelde bij het meisje dat op het terras werkte, hadden we meteen een klik en raakten geanimeerd in gesprek. Vanaf dat moment trokken we veel met elkaar op. Het kwam zelfs tot een heuse relatie, hoewel ik me voorgenomen had om me niet te laten verleiden tot vaste verkering. Het hoofdstuk “man” wilde ik in ieder geval een poosje achter me laten, maar sommige dingen overkomen je in je leven.

De weekenden brachten we vaak door op de boerderij van Marco’s ouders in Twente. Tot groot verdriet van Carla, die zich daarop in verschillende armen én bedden stortte. Pas na haar studie kunstgeschiedenis kwam ze Johan tegen. Carla woonde toen al in het westen, ze kreeg meteen een baan na haar studie in het Frans Halsmuseum in Haarlem.

Marco en ik studeerden bijna gelijktijdig af. Dat we zouden gaan samenwonen stond eigenlijk van meet af aan vast.

In Marco zag ik meteen de vader van mijn kinderen. Men zegt dat vrouwen dat intuïtief weten: met deze man wil ik een groot gezin. Marco kon meteen aan de slag bij de KLM. Hij heeft al die jaren keihard gewerkt en is sinds een paar jaar gezagvoerder op een Boeing 747. Prachtige carrière gemaakt. Dat wij hem wel heel weinig zien, schijnt niemand op te vallen. De kinderen zijn het gewend dat hij er meer niet is dan wel, maar af en toe merk ik dat ze hem toch missen. Laatst zei Stijn dat de reclame met die papegaai die met dat leuke kindje speelt, zich evengoed bij ons had kunnen afspeelen. Omdat de ouders in het spotje alleen maar druk zijn met hun werk, gaat het kind maar met de papegaai spelen.

‘Papa is altijd weg’, zei hij met een triest smoeltje. Het ging me door merg en been. Marco probeert heel hard niet de vader te zijn die alleen op zondag het vlees snijdt, maar het scheelt vrij weinig. Alle ouderavonden van de kinderen, de meeste verjaardagen en feestjes ben ik alleen. Ik ben het gewend, maar leuk is anders. Dat had ik me zeventien jaar geleden toen we trouwden heel anders voorgesteld.

Als hippe ouders in Amsterdam zouden wij de opvoeding met z’n tweeën doen, zo spraken we af. We zouden ook in de stad blijven wonen, honderdduizenden kinderen zijn in de stad opgegroeid, waarom die van ons dan niet? Feit was, dat we binnen een jaar nadat Lucas was geboren, verhuisden naar de riante villa waar we nu nog steeds wonen. Hockeyvelden, manege en keurige – blanke – basisschool om de hoek. Want ik was het al snel zat om constant de buggy van Roos en de maxicosy van Lucas het trappenhuis op en af te slepen. Om maar te zwijgen over de pakken pampers, tassen vol boodschappen, een krijsende baby en een constant weglopende peuter.

Marco is gek met zijn kinderen en mij, maar getrouwd met zijn werk. Na een paar dagen thuis begint het bij hem